

[Johs. Christiansen.]

kan appelleres til en højere instans. Det er også mit ganske bestemte indtryk, at i en appellinstans ligger et psykologisk moment af ganske overordentlig stor betydning. Vi kender såmænd alle sammen så udmærket godt fra os selv, hvorledes vi, hvis et eller andet går os imod og vi ikke er i stand til at kunne indanke afgørelsen for, om jeg så må sige, en højere instans, ikke er tilfredse med den. Det kan endda hos mange mennesker ligefrem slå ind, som man siger.

Ud fra disse betragtninger vil jeg gerne anbefale, at vi følger ministerens ønske om at gennemføre appellinstansen nu, og jeg vil udtale håbet om, at vi ret hurtigt kan gøre behandlingen af dette lovforslag færdig, så at appellinstansen kan blive oprettet. Man venter på den. Og lad mig så føje til, at skulle der være et eller andet, som der måske viser sig mindre tilfredshed med, vil også det kunne indgå i de drøftelser, som skal foregå i den kommission, som jeg meget håber den højtærede socialminister snart vil nedsætte. Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling.

Ragnhild Andersen: Dette lovforslag har jo allerede været til behandling i to tidligere samlinger; det er altså tredje gang, det er fremsat i det høje ting. Mit parti har såvel i fjor som i forfjor, da lovforslaget var til første behandling, givet principiel tilslutning til, at der oprettedes en appellinstans for invalideforsikringsretten; vi anser det stadig for ret og rimeligt, at også de invaliderede, som søger invalideforsikringsretten, det være sig om rente eller tillæg, bør have mulighed for at indanke eventuelle afslag for en højere instans. Det er altså vort partis opfattelse, at denne ankeinstans bør gennemføres og gennemføres nu, og at sagen ikke yderligere bør skubbes ud under henvisning til den kommission, som socialministeren har bebudet at ville nedsætte til undersøgelse af de invalideredes forhold.

Hvorfor denne sag har trukket ud, forstår jeg ikke ret. Vi har ikke her i tinget fået noget indtryk af, hvad det er, der forhindrer indførelsen af appellinstansen. Mit parti deltager som bekendt ikke i udvalgsarbejdet og kender derfor ikke noget til eventuelle betænkeligheder, der måtte være

opstået i udvalget. Jeg hører vel, at ordføreren for det konservative folkeparti, det ærede medlem fru Hanne Budtz, i dag vender sig imod lovforslaget uden egentlig at begrunde sin stilling videre sagligt. Jeg har slået efter — hvad man jo gør i forbindelse med sådanne lovforslags behandling — hvad det ærede medlem sagde i 1954, og jeg er forbavset over at se den forskel, der er på synspunkterne dengang og nu. Jeg vil gerne have en nærmere forklaring på, hvordan man i dag kan komme til det resultat, at en appellinstans ikke vil være en tilfredsstillende ordning. Det ærede medlem fru Hanne Budtz udtalte den 28. oktober 1954 — det står i Folketingstidende 1954-55, sp. 541 —:

„Det forhold, at en sag, der afgøres af en myndighed, er endeligt afsluttet uden mulighed for bedømmelse for en højere instans, er i almindelighed betænkeligt, fordi det ikke skaber tilstrækkelig tryghed hos borgerne, og efter min mening kan man i et retssamfund ikke skabe tilstrækkelig mange garantier mod, at borgernes velfærdssager behandles enten for ensidigt eller for enkelt. Det er et almindeligt retsplejeprincip, i hvert fald inden for domstolene, at der skal være adgang til at appellere enhver afgørelse til højere instans, og en sådan mulighed bør ikke afskæres, fordi det er et administrativt organ, der træffer afgørelsen.“

Ja, det var kort og godt, hvad ordføreren for det konservative folkeparti, det ærede medlem fru Hanne Budtz, gjorde gældende for 2 år siden, og jeg kan ikke se, at der er rokket noget ved dette. Jeg forstår derfor ikke, hvilke saglige begrundelser der kan være for, at man i dag ikke synes, der er anledning til at gennemføre denne ankeinstans, og jeg må udbede mig nærmere forklaring på motiveringen for, at man ikke synes, der skal være adgang for de invaliderede til at indanke deres eventuelle afslag for en højere instans.

I forbindelse med dette spørgsmåls behandling finder jeg anledning til at spørge ministeren, om han ikke anser det for muligt at få invalideforsikringsrettens afgørelser hurtigere frem. Jeg ved vel, at man ikke fra den ene dag til den anden kan afgøre, hvorvidt et menneske er berettiget til invaliderente eller til tillæg til invaliderente i